Legea adăpostului sigur

On Martie 05, 2011

Cel ce nu dezvoltă în conștiința oamenilor senzația de congruență, nu va găsi niciodată un adăpost bine protejat în inima lor.

Conceptul de leadership îl asociez mereu unor întâmplări sau situații de viață, unor povești sau unor personaje, momente, fapte sau experiențe trăite cândva de alți oameni. Așa se face că, dorind să-mi extind cunoștințele și înțelegerea a ceea ce înseamnă să fii lider, am recitit ieri biografia celebrului scriitor irlandez Oscar Wilde, a cărui opere au făcut înconjurul lumii.

Wilde a fost o persoană foarte respectată în înalta societate, o persoană a cărui influență s-a exercitat asupra tuturor celor cu care venea în contact, câștigându-le simpatia cu manierele sale rafinate și cu modul său elegant de a fi. Operele i-au fost admirate, a câștigat numeroase premii literare. La vârsta de 30 de ani devenise atât de popular încât toate cercurile londoneze auziseră numele de "Wilde". Atitudinea oamenilor față de el era foarte favorabilă, încât a ajuns singur să se supranumească: "Regele vieții"sau "Simbolul artelor și culturii epocii sale".

Dar geniul care își ridică în slăvi propria-i genialitate își pierde în cele din urmă norocul și reputația. Acuzat de imoralitate, "Regele vieții" a căzut în dizgrație la fel de ușor precum le câștigase anterior tuturor simpatia. Succesul l-a incitat prea mult, bucuria lăuntrică ce o simțea îndeplinindu-i-se una câte una dorințele, l-au împins tot mai mult spre fundul abisului. Din cauza individualismului și a egoismului său exagerat, de care tot mai des dădea dovadă, oamenii s-au distanțat tot mai mult de el.

În timpul detenției sale, Wilde a dat viață ultimei sale creații "De profundis" (Glasul din adâncuri), în care recunoștea chinuit de o aprigă războire interioară: " *Obosit de viața la înălțimi, am alunecat cu bună știință în abis, în căutare de senzații noi. Am devenit nepăsător față de existența celorlalți. Am aflat plăcerea acolo unde am vrut, și am plecat mai departe. Am încetat să mai fiu căpetenia propriului meu suflet, am îngăduit plăcerii să mă domine. Am sfârșit într-o batjocură fără margini.* "

Leadershipul defectuos se aseamănă foarte mult cu o casă foarte mare, cu etaj, dar în care soarele nu pătrunde decât de câteva ori pe an, și în care locuiesc doar două ființe: tu și cu tine însuți. E ca și cum te-ai afla noaptea într-un ținut izolat, azvârlit departe de lume.

Leadershipul de calitate nu este o casă cu un singur locatar. A avea succes sau a eșua depinde în mare parte de abilitatea ta de a clădi relații strânse cu ceilalți oameni și de a le menține într-o stare bună. Un leadership de calitate presupune să-i găzduiești și pe ceilalți în sufletul tău, să proiectezi în conștiința lor un sentiment de potrivire perfectă, ca, la rândul tău, să găsești un adăpost bine protejat în sufletul lor. Numai și numai calda prietenie ce te leagă de ceilalți oameni, va conferi valoare leadershipului tău.

Leadership: Te manifești ca un ecou ce răspândește o stare de împăcare cu sufletul în încercarea de a experimenta esența propriei conștiințe?

Așa cum un pictor observă cu măiestrie firescul atitudinilor modelelor sale, tot așa și oamenii observă cu ușurință ceea ce este caracteristic la tine, care sunt înclinațiile tale, ce sentimente nutrești pentru viață, pentru ei și pentru propria ta persoana. Ancorează-ți gândirea într-un fel de a înțelege sentimentele, perspectivele și valorile oamenilor, oferind un exemplu valabil și demn de luat în seamă.

O gândire bazată pe negarea principiilor celorlalți, va face din tine un individualist absolut: nu te vor mai interesa părerile celorlalți și îi vei trata pe toți cu indiferență, așa cum a făcut-o Oscar Wilde. Ce pierdere pentru virtute !

Concepțiile pe care ți le faci despre rolul tău în societate, despre atitudinea ta față de tine însuți și față de ceilalți din jurul tău, despre scopul ce se cuvine să-l ai și mijloacele prin care să-l realizezi te îndepărtează sau te apropie de ceilalți. În lipsa unei gândiri bazate pe principii solide, precum principiile onoarei, respectului reciproc și încrederii, în lipsa unor valori comune cu a celorlalți succesul tău, ca lider, este imposibil de realizat.

Leadershipul este accentul pus pe crearea și exteriorizarea unor trăiri care nu depășesc puterea celorlalți de a se afilia la ele.

A fi un factor determinant al demnității înseamnă să te încarci cu valoarea inteligenței de a transmite tuturor oamenilor cu care te întâlnești faptul că "aici" în prezent și "acolo" în viitor ești pregătit să accepți cauzele și efectele unor trăiri defectuoase care nu au voie să existe în afara ta.

Concluzie: Cei care poartă în sufletul lor senzația de congruență, mai ales cu liderul lor, se vor alătura acestuia, vor rupe rândurile și astfel vor "constitui" un adăpost sigur pentru toți, adăpost ce va rezista în fața marilor furtuni.

Transformă-ți leadershipul într-un adăpost de care să beneficiezi atât tu, cat și restul lumii.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-adapostului-sigur.html